

Τα γεγονότα που βρέθηκαν στο κέντρο της δημοσιότητας τον τελευταίο καιρό, και που μας προβλημάτισαν με διάφορους τρόπους,

- οικονομικά και πολιτικά σκάνδαλα,
- εξέγερση της νεολαίας,
- βομβαρδισμοί, εισβολή ξένων δυνάμεων και γενική καταστροφή στη Γάζα,
- διαφθορά, πόλεμος και βομβαρδισμοί στο Αφγανιστάν,
- στρατιωτική κατοχή στο Ιράκ από ξένες δυνάμεις,
- πολεμικές συγκρούσεις στη Λαϊκή Δημοκρατία του Κονγκό,
- εμφύλιος πόλεμος στη Σρι Λάνκα,
- ενεργειακή κρίση που προκλήθηκε από τη διένεξη μεταξύ Ρωσίας και Ουκρανίας για το φυσικό αέριο,
- παγκόσμια χρηματοοικονομική κρίση,

- κοινωνική ένταση και πολιτική αποσταθεροποίηση στην ανατολική Ευρώπη,
- ανάληψη της προεδρίας των Η.Π.Α. από τον πρώτο αφροαμερικανό πρόεδρο,

και πολλά άλλα σαν αυτά, έχουν ένα κοινό στοιχείο: σχετίζονται άμεσα με το θέμα της **άσκησης ή μη-άσκησης της εξουσίας**.

Οι 'εξουσίες' επηρεάζουν άμεσα τη ζωή όλων των ανθρώπων πάνω στη Γη, είναι δε πολλών ειδών: πολιτικές, τραπεζικές, βιομηχανικές, στρατιωτικές, θρησκευτικές, κομματικές, συνδικαλιστικές, διοικητικές, πνευματικές, δημοσιογραφικές, πληροφοριακές, φανερές και κρυφές, της ημέρας και της νύχτας, του φωτός και του σκότους, ατομικές και συλλογικές, είναι η εξουσία του δάσκαλου πάνω στο μαθητή, του γιατρού πάνω στον ασθενή, του δικαστή πάνω στον δικαζόμενο, του δεσμοφύλακα πάνω στον φυλακισμένο, του οπλισμένου πάνω στον άοπλο, του πλούσιου πάνω στον φτωχό, του χορτασμένου πάνω σ' αυτόν που

πεινάει, του εργοδότη πάνω στον εργαζόμενο, του όμορφου πάνω στον άσχημο, του νου πάνω στην καρδιά, κτλ. Ο συνδυασμός πολλών από τις παραπάνω εξουσίες έχει σαν αποτέλεσμα τη διαμόρφωση ισχυρότερων ομάδων εξουσίας οι οποίες επιδιώκουν με διάφορους τρόπους την διαιώνισή τους καθώς και τη διεύρυνση της σφαιρας επιρροής τους. Η κατάσταση αυτή συνοδεύεται από τα γνωστά 'παιχνίδια' εξουσίας, τόσο στο εσωτερικό μιας εξουσίας, όσο και μεταξύ των διαφόρων εξουσιών, με αποτέλεσμα τα 'παιχνίδια' να καταλήγουν σε διαφωνίες, οι διαφωνίες σε συγκρούσεις, οι συγκρούσεις σε πολέμους, οι δε πόλεμοι μεταξύ των εξουσιών, σε αμέτρητα θύματα 'άμαχου' πληθυσμού. Οι αρχές και οι θεσμοί οι οποίοι έχουν θεσπισθεί για την αντιμετώπιση των προβλημάτων αυτών, σε επίπεδο ατομικό ή συλλογικό, εθνικό ή παγκόσμιο, στερημένοι από ουσιαστική αποδοχή και ισχύ, αδυνατούν να δώσουν κάποια λύση. Οι χιλιάδες των νεκρών από τους πολέμους και τις εμφύλιες συρράξεις, και τα εκατομμύρια των πεινασμένων στις παραγκουπόλεις και στους προσφυγικούς καταυλισμούς, θα αρκούσαν να πείσουν και τους πιο αδιάλλακτους ηγέτες των διαφόρων εξουσιών, να αλλάξουν τους στόχους τους και τα μέσα που

χρησιμοποιούν, αν αυτοί δεν ήταν εντελώς τυφλωμένοι από την ακόρεστη δίψα τους για δύναμη, δόξα και συσσώρευση πλούτου κάθε είδους.

Για τις 'εξουσίες', τα άτομα που βρίσκονται κάτω από τον έλεγχό τους, αποτελούν προέκταση του χώρου πάνω στον οποίο αυτές δρουν για να ικανοποιήσουν τις επιθυμίες και τις φιλοδοξίες τους, με το πρόσχημα ότι αυτά τα ίδια 'δεν γνωρίζουν' ποιο είναι το καλό και το σωστό για αυτά. Έτσι, τα αυτιά των εξουσιών είναι ουσιαστικά κλειστά στις απόψεις τους, και η καρδιά τους είναι κλειστή στον πόνο και τις ανάγκες τους. Οι άνθρωποι, όπως και οι λαοί, μπορεί να έχουν τη δυνατότητα να διαμορφώνουν οι ίδιοι το πεπρωμένο τους, αλλά χωρίς ισχυρή, ελεύθερη και ανεξάρτητη προσωπικότητα, στέκουν πάντα ανίσχυροι και ανυπεράσπιστοι μπροστά στις κάθε είδους 'εξουσίες'.

Τι είναι, όμως, μια εξουσία, και από πού αντλεί αυτή την εντυπωσιακή ισχύ και αποτελεσματικότητα; Μια εξουσία φανερώνει πάντα μια **σχέση**, που αναφέρεται στη

διαχείριση της ροής ενέργειας, ισχύος, δυνάμεως, γνώσεως και συνειδητότητας

, με στόχο τη συντήρηση και την εξέλιξη των ατόμων και των συλλογικοτήτων που βρίσκονται σε ένα χαμηλότερο επίπεδο όσον αφορά τις ίδιες ποιότητες. Η ροή σημειώνεται, δηλαδή, εκεί που υπάρχει διαφορά δυναμικού, και κατευθύνεται από τα σημεία υψηλής συσσώρευσης προς τα σημεία όπου παρατηρείται έλλειψη. Για να πραγματοποιηθεί αυτό, όμως, χρειάζεται η ροή να κυλάει ανεμπόδιστα από μια ακόμα ανώτερη 'αρχή', δηλαδή από έναν παράγοντα ο οποίος συγκεντρώνει ακόμα μεγαλύτερη 'ποσότητα' ενέργειας, ισχύος, δυνάμεως, γνώσεως και συνειδητότητας, αυτό δε επαναλαμβάνεται διαδοχικά, μέχρι να φτάσουμε στην

Συμπαντική Αρχή και Εξουσία

, από την οποία απορρέει κάθε ενέργεια, ισχύς, δύναμη, γνώση και συνειδητότητα. Έτσι, σ' ένα σύστημα άσκησης εξουσίας διακρίνουμε πάντα τρεις παράγοντες: αυτόν που δίνει το δικαίωμα άσκησης της εξουσίας, αυτόν που ασκεί την εξουσία, και

αυτόν που υφίσταται την εφαρμογή της εξουσίας.

Λέμε, συνήθως, ότι κάποιος έχει εξουσία **‘πάνω’** σε κάποιους άλλους, και αυτό συχνά οδηγεί σε παρανοήσεις σχετικά με τη φύση της εξουσίας, γιατί ο προσδιορισμός **‘πάνω’**, δεν υποδηλώνει πως αυτός ο οποίος την κατέχει είναι **‘ανώτερος’** έναντι των άλλων, και επομένως έχει αυξημένα δικαιώματα σε σχέση με εκείνους. Φανερώνει απλώς αυτή τη διαφορά δυναμικού, που στην κλίμακα της συνειδητότητας σημαίνει ένα μόνο πράγμα, ανάληψη αυξημένων καθηκόντων και υποχρεώσεων προς όφελος εκείνων οι οποίοι βρίσκονται πιο χαμηλά στην κλίμακα αυτή.

Ένα σύστημα εξουσίας, πρέπει ακόμα να διαθέτει

μια **δομή** που να εξασφαλίζει την ομαλή και αποτελεσματική λειτουργία της. Στην εποχή μας αυτό σημαίνει πως η εξουσία θα πρέπει να είναι ολοένα και περισσότερο **συνειδητή**, και επομένως σε μεγαλύτερη επικοινωνία με την Ανώτερη Αρχή, όπως και ολοένα και περισσότερο **συλλογική**

. Στην πλειοψηφία, όμως, των περιπτώσεων, οι προϋποθέσεις αυτές απουσιάζουν. Έτσι, η εξουσία, αποκομμένη ουσιαστικά από την αληθινή πηγή' των Συμπαντικών Νόμων και Αρχών, μετατρέπεται σε μια εικονική Υπόσταση η οποία αυτονομούμενη επιδιώκει να συντηρηθεί στη 'ζωή' με κάθε τρόπο, κάτι που είναι εύκολο να πραγματοποιήσει όταν διαθέτει την απαραίτητη ισχύ. Οι εξουσίες αυτού του είδους είναι ουσιαστικά άναρχες, τυφλές, εύκολη λεία στην αλαζονεία και τη βία, πολύ συχνά δε καταπατούν ακόμα και τους όρκους που έχουν δώσει για την υπεράσπιση και υπηρετήση των αδυνάμων, οι οποίοι αντί να ωφελούνται από την άσκηση της εξουσίας, πέφτουν πλέον θύματα αυτής. Αντιλαμβανόμαστε τώρα, γιατί τόσο συχνά παραμορφώνεται ο χαρακτήρας εκείνων που ανέρχονται ανέτοιμοι σε θέσεις εξουσίας.

Όταν η εξουσία, αντί να υπηρετεί, να προσφέρει, να σέβεται και να συμπαραστέκεται, παίρνει, απομυζά, εκμεταλλεύεται και καταδιώκει, έχουμε μια εκτροπή από την ομαλή λειτουργία των πραγμάτων. Για να το επιτύχουν αυτό, οι εξουσίες παγιδεύουν εκείνους που βρίσκονται κάτω από την επιρροή τους με διάφορους τρόπους: τον φόβο, τη βία, την δημιουργία εξωτερικών εχθρών, την καλλιέργεια φιλοδοξιών, τον υλικό ευδαιμονισμό, τη δημιουργία εικονικών διεξόδων, την παραπληροφόρηση και την παραπλάνηση, κτλ.. Είναι αναμενόμενο, επομένως, οι άνθρωποι να στρέφονται εναντίον τους, και πολλές φορές η εναντίωση να φτάνει στα όρια της αναρχίας, της εξέγερσης ή της επανάστασης, όπως άλλωστε συνέβη τόσο εδώ στη χώρα μας τον περασμένο Δεκέμβριο, όσο και στη Γάζα, αλλά και σε όλες τις άλλες περιπτώσεις που παρατηρούμε καθημερινά στη ζωή μας.

Η αληθινή **Εξουσία**, όμως, υφίσταται για ένα και μόνο σκοπό: να υπηρετεί αυτούς τους οποίους

‘εξουσιάζει’, να τους δίνει γνώσεις, βοήθεια και υποστήριξη, να τους ανοίγει δρόμους μέσα από τα κάθε λογής αδιέξοδα, να τους προστατεύει από τις αρνητικές δυνάμεις, να τους θεραπεύει από τις ασθένειές τους, να τους ενισχύει στις αδυναμίες τους, υλικά, συναισθηματικά και διανοητικά, αλλά και να αναλώνεται υπέρ της Συλλογικότητας για να την οδηγήσει στην απελευθέρωση, από κάθε είδους αληθινά ή φανταστικά δεσμά. Γι’ αυτό, η αληθινή Εξουσία, σε κάθε επίπεδο, σε κάθε περίπτωση, είναι πάντα μια ουσιαστική **Υπηρεσία**, και κάθε απόκλιση από αυτό το ιδεώδες, φανερώνει τη μόλυνση του εγωισμού, του συμφέροντος, του σκοταδισμού και της αλαζονείας. Η Εξουσία είναι Υπηρεσία, στο όνομα της Αγάπης για την Ανθρωπότητα με στόχο την εξέλιξη των ατόμων και των Συλλογικοτήτων μέσα στα πεδία της Συνειδητότητας και της Ζωής. Αυτή η εξουσία βρίσκει τότε από αυτούς πάνω στους οποίους ασκείται, τον σεβασμό, την εκτίμηση και την αγάπη, που χρειάζονται ώστε το Έργο της να επιτελεστεί χωρίς προβλήματα και εμπόδια.

Έτσι η Εξουσία **‘πάνω’** σε κάποιους, αποτέλεσμα μιας διαφοράς σε ενέργεια, γνώση, δύναμη και συνειδητότητα, γίνεται μια Υπηρεσία, δηλαδή μια **Εργασία**

η οποία εκτελείται ‘

κάτω’

από την καθοδήγηση εκείνου ο οποίος γνωρίζει το **Έργο**

και μπορεί να δίνει τον ρυθμό και την κατεύθυνση της πορείας, όπως βλέπουμε στην ετυμολογική προέλευση της λέξης ‘υπηρέτης’, δηλαδή αυτός ο οποίος κωπηλατεί (υπό-ερέτης) κάτω από τις διαταγές του κελευστή, αυτού που με τον

Λόγο

του δίνει την κατεύθυνση και το ρυθμό της κωπηλασίας. Γι’ αυτό το κλειδί για την επιτυχημένη άσκηση Εξουσίας, είναι η

Αγάπη

, η οποία συνέχει σε ένα Όλον τα διάφορα επίπεδα συνειδητότητας, και επιτρέπει την ελεύθερη ροή ενέργειας μεταξύ τους, σύμφωνα με τους Αιώνιους Νόμους και Αρχές, γιατί μια Υπηρεσία η οποία εκτελείται χωρίς Αγάπη, και σε δυσαρμονία με τους Αιώνιους Νόμους και Αρχές, δεν μπορεί ποτέ να αποτελέσει την ορθή Εργασία, η οποία θα επιτύχει τον αληθινό Στόχο.

Ας αναλογιστούμε, επομένως, τι είδους εξουσία ασκούμε **εμείς** στην καθημερινή μας ζωή, σε όσες περιπτώσεις βρισκόμαστε ατομικά ή συλλογικά, σε μια τέτοια θέση έναντι άλλων ανθρώπων, ας εργαζόμαστε χωρίς διακοπή ώστε η εξουσία μας αυτή να είναι πάντα μια ορθή Εργασία στο όνομα της Αγάπης, μια αληθινή Υπηρεσία υπέρ των Αιώνιων Ιδανικών και Αρχών, και ας αναζητήσουμε την επιβεβαίωση για τις προσπάθειές μας αυτές, όχι στα παιχνίδια του νου και τα κολακευτικά λόγια εκείνων που στην εξουσία βλέπουν μόνο τη δύναμη και το προσωπικό όφελος, αλλά στην αφύπνιση της καρδιάς και στα γεμάτα χαρά, ελπίδα και ζωή μάτια των άλλων.

Κίμων Θεοδωρόπουλος